

nistrativní, že ani se svolením stran nemůže určita právní záležitost býti příslušnému úřadu odňata a na úřad jiný přenesena.

Rozhodnutí I. instance bylo tedy vydáno úřadem nepříslušným i mělo býti žalovaným úřadem jako zmatečné zrušeno. Poněvadž však žal. úřad toto rozhodnutí potvrdil, slušelo nař. rozhodnutí jako zákonu odporující podle § 7 zák. o ss zrušiti, aniž bylo možno zabývat se námitkami ve stížnosti uplatňovanými.

Č. 1272.

Řízení před nejv. správ. soudem: K důvodům ekvity nemůže nejv. správní soud při svém rozhodování přihlížeti.

(Nález ze dne 31. března 1922 č. 4317.)

Prejudikatura: nál. č. 307, 482 a j.

Věc: Vojtěch A. v L. proti generálnímu finančnímu ředitelství pro Slovensko v Bratislavě stran pohřebného.

Výrok: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

Důvody: Generální finanční ředitelství v Bratislavě poukázalo rozhodnutím z — Vojtěchu A. pohřebné po jeho otci Juliu A., pensionovaném finančním hlavním komisaři, částkou 600 K s připomenutím, že nelze poslední plat Julia A. zjistiti, ze kteréhožto důvodu bylo stanoveno pohřebné na základě pense ročních 2.600 K a že v případě, že Vojtěch A. dokáže, že plat jeho otce byl vyšší než 2.600 K, že se pohřebné zvýší.

Dne — podal Vojtěch A. k ministerstvu s plnou mocí pro správu Slovenska žádost za zvýšení pohřebného na částku rovnající se skutečným výlohám pohřbu. Žádost ta odstoupena byla generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě, které rozhodnutím z — vyslovilo, že zvýšení úmrtného nad obnos zákonem ustanovený jest vyloučeno.

Rozhoduje o stížnosti řídil se nss těmito úvahami:

Ve smyslu §§ 2 a 7 zák. z 22. října 1875 č. 36 ř. z. z r. 1876 náleží nss-u pouze zkoumati, zda napadené rozhodnutí v mezích stížnosti odpovídá zákonu. Nař. rozhodnutí opírá se o ustanovení § 78 zák. čl. LXV: 1912, který předpisuje, že se pohřebné určuje u úředníků, kteří zemřeli v činné službě a v pensí na základě započítatelného platu, kterého posléze v činné službě požívali, a uvádí pak jednotlivé stupnice platové a vypadající na ně částku pohřebného. Na započítatelné platy ve výši od 2.000 K do 3.000 K připadá pohřebné 600 K. Žal. úřad vzal v nař. rozhodnutí za základ pro vyměření pohřebného částku 2.600 K a určil pohřebné částkou 600 K.

St-l proti výši částky, na základě které bylo pohřebné vyměřeno, jakož i proti tomu, že částce této odpovídá pohřebné 600 K, ničeho nenamítá. St-l domáhá se zvýšení pense z důvodu, že se od doby, kdy shora uvedený zákon v činnost vstoupil, drahotní poměry podstatně změnily, že intencí zákona bylo opatřiti bývalým úředníkům slušný pohřeb, na jehož vystrojení přiznaná částka nyní nestačí, a dovozuje z toho, že pohřebné sluší vyměřiti částkou poměrům odpovídajícím.

St-l snaží se takto docíliti zvýšení pohřebného z důvodů ekvity. Než vzhledem k znění cit. § 78, který jest pro spornou otázku jedině významný,

jsou důvody, o něž se opírá stížnost pro zodpovědění otázky, zda nař. rozhodnutím stanovená výše pohřebního odpovídá zákonu, zcela nerozhodny. Stížnost na těchto důvodech založená nemá proto opory v zákoně a jest tudíž bezdůvodná.

Č. 1273.

Zaměstnanci státní: Svobodný státní zaměstnanec, který se stará o svou neteř, jež mu dříve vedla domácnost, ale nyní má svoji domácnost jinde, opatrujíc tam též část majetku žadatelova, nemá proto nárok na to, aby byl zařazen do 2. rodinného stupně drahotních přídavků.

(Nález ze dne 1. dubna 1922 č. 3837.)

Věc: Bedřich K. v L. proti ministerstvu školství a národní osvěty stran zařazení do 2. stupně drahotních přídavků.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-li byla ze zásadních důvodů odepřena výplata drahotních příspěvků 2. stupně, již se jako státní profesor domáhal z důvodu, že se musí starati o svou neteř, která mu dříve vedla domácnost, a též nyní má část jeho majetku v opatrování.

Stížnost nařiká toto rozhodnutí pro nezákonnost, dovolávajíc se zákona č. 348 z r. 1919 jako doplňku nař. z 11. září 1918 č. 333 ř. z. a poukazujíc k tomu, že st-l vydržuje domácnost neteře, poněvadž tato má ještě věci jeho v opatrování, on o prázdninách v domácnosti té se stravuje a pouze pro nedostatek bytů v L. nemůže tam společnou domácnost vésti. Z okolností těchto dovozuje stížnost, že poměr ten vyhovuje podmínkám zákona o osobách ženatým na roveň postavených.

Nss nemohl stížnost tuto uznati důvodnou. Min. nařízením ze dne 11. září 1918 č. 333 ř. z. stanoven státním zřízencům právní nárok na přídavek k služebním platům dle stavu rodiny a zařazení do 1. třídy svobodní a ovdovělí zřízenci státní, do 2. třídy ženatí zřízenci bez dětí a ovdovělí zřízenci s 1 dítětem. Dle odst. 5. § 4 byli ovdovělí státní zřízenci na roveň postaveni ženatým, udržují-li svou domácnost pro své děti, a to tak dlouho, dokud by ještě některé z dětí nedovršilo 12 roků života. Článkem II. nař. vlád. ze dne 23. června 1919 č. 348 sb. z. a n. rozšířen nárok ten na družky života, jež jsou matkami nemanželských dětí státního zaměstnance, jakož i na nemanželské dívky, schovance, pokud žijí ve společné domácnosti se zaměstnancem a na nemanželské děti státního zaměstnance s jeho svolením v matrice jemu připsané, které sice nežijí s ním ve společné domácnosti, k nimž však on plní vyživovací povinnosti. Dalšího právního nároku zákon nestanovil. V odst. 6 § 4 ustanoveno sice, že svobodní státní zřízenci, jež žijí ve společné domácnosti s prarodiči, rodiči nebo se sourozenci mohou býti na roveň pokládáni zřízencům ženatým, bezdětným, uhražují-li následkem právního nebo mravního závazku prokazatelně převážnou částí výživu těchto příbuzných pro jejich nuznost. Z tohoto posléz citovaného ustanovení je nade vší pochybnost zjevno, že v těchto případech ponecháno na uvážení správnímu úřadu, zdali žádosti svobodného státního zřízence o zařazení do 2. stupně drahotních přídavků chce vy-